

mégát, és az árnyékon legét, a póstás pedig a kocsiba alutt. Méntek a pandurok, és látták, hogy a ló legel, a póstás még aluszik. Figyelmesztették a pandurok, hogy hogy mer alunni a póstakocsinn, mikor az szigoru büntetés. Pandurok azonnal följegyezték az holnapi dátumot, bejelöntötték a szolgabírónak, hogy itt és itt, ennek a hónapnak ennyiedikén a póstás alutt, a ló legelt.

A póstás még létt hivatva a szolgabírói hivatalba, és föl létt kérdözve, hogy hogy mert az póstával alunni.

Azt monta póstás : — Uram, én nem aluttam !

— Hát micsinátá ?

Azt mondja : — Spékulátam.

— Miön spékulátá ? — ezt kérdözte tüle szolgabíró.

Aszongya : — Azon spékulátam, hogy az tik, lud, kácsa iszik, öszik, nem hu ik.

Körülnéztek az hivatalba. Sëmmiféle büntetést nem kapott, mer igazat mondott.

Takács János.

68.

Eccër még hajdanába vót éty szégény embör. Nagy szégénységbe vót, utóbb a nagy velágba bujára mönt. Talákozott a Lucipërrel, ki átkozott angyalbu ördög létt. Azt kérdözte tüle, hogy mi a bajja, azt monta, ú kiségtti mindön bajbu, csak aggya úneki át magát tíz esztendő léfolta után.

Mégirták a szerződdést, hogy tíz év léfolta után el-mögy érte, ha még nem bir felelni az ú meséjjire, akkor elviszi cakonpakostul.

Elmult a tíz év, Lëfogyott a szerződés, át a nagy lakoma.

Mëgmönt az ördög, át az ablakra.

Ez napon odabotlott éggy obsitos katona.

Azt kérdezte ettü a házigazdátu, hogy mi az ú nagy bajja,

Hogyha lehet, majd ú segitt rajta.

Este tizënéggy órakor át a lakoma,

Az ördög át az ablakra ;

Akkor feléte az lakomás gazdának, ájjon az ablakra,

És felejjen az ú szavára.

De abbizon nem át az ablakra,

Helötte odaát a katona,

Az felét még az ördög szavára.

Azt monta az ördög, hogy lejárt a tizéves szerződés,

Ha most még nem felész szavamra,

Elviszlek cakompakra.

Monda feleletöt a katona.

«Egy.»

«Az uton, kiön gyütté.»

«Kettő»

«Lössz, kiön visszamész.»

«Három»

«Egy kocsiba három kerék nem ölég.»

«Négy»

«Az ippen, äty kocsiba ölég.»

«Öt»

«Të, ördög, csak uan vagy, mind a kocsiba az ötödik kerék.»

«Hat»

«Amel pógárnak hat kaszás fia van, az nem fogad kaszást a réttyire, lëkaszátattya maga.»

«Hét»

«Kinek hét férhömönő lánya van, az nem mögy máshó gondot kéрни, annak magának is ölég gongya van.»

«Ergye ördög a pokolba, ott a heled.»

Akkor az ördög nagyot f . . . ott, az ablakot otthatta,

Igy visszatért a pokolba.

Igy a jó gazda ott maradt, a katonának nagy lakomát tartott.

Mégmentötte az ördögtül a katona felelettye.

Takács János.

69.

Valamikor régönn, mer nēm mast, mer mast Mártonnak szállittanak, akkor még Ádám vótam, elmēntem kaszáni a rétre; gyün értem az öreganyám: — Gyere haza, édosfiam, mékszületött édosapád!

Hazamēgyék, elkezd otthun nagyanyám sopánkonni: — Jaj, édos fiam, éggyel többen vagyunk, és nincs ölég liszt!

Fogom magamat, elmēgyék a malomba a kocsival, odaérök a malomba, azt mongya a mónár hogy még kell várni, mielőtt rám kerúne az öletés.

A malom udvarba két nagy nyárfa vót, azon seregéjek fészékétek; nagyon szép fiai vótak. Hát micsinyájjak unalmamba? — gondótam, kiszödöm őket. Fölmásztam; de hát egy lukba vótak, kivájtam a lukat, és belebujtam értük. Mivel nyár vót, imögbe-gatyába vótam ottan, bele-raktam a madarakat a bögyömbe, kibujtam a fábu, a seregéllök mégérszték, hogy szabadba vannak, szárnyra-keltek, és elvittek velik. Vittek egy nagyon hosszú időn kérésztü, éty patak fölé értem. Ott asszonyok mostak a patakba, és azt monták, hogy «távozz sátán», én mög úgy értöttem, hogy: «tágiccs Adán!» — Méktágítottam a gatyámat, seregéllök még érüpútek, én még beleestem a patakba, így születtam Mártonnak.

László Márton.